

Generaal verder niets. Het zag er naar uit dat, terwijl Nederland de Republiek naar zich toe trachtte te halen, de Republiek niets naliet om zich van Nederland te verwijderen. Trouwens, er deden zich op Java meer en meer gevallen voor waarin Indonesiërs die met het Nederlandse bestuur samenwerkten, al was het maar op het gebied van de voedselvoorziening, het slachtoffer werden van aanslagen door *pemoeda*-groepen.¹

Het was van Nederlandse zijde de bedoeling om ten spoedigste Indonesiërs uit de Republiek een plaats te geven in de Nederlandse buitenlandse dienst maar dat denkbeeld werd door de Republikeinse delegatie verworpen: zij wenste met medewerking van Nederland *eigen* vertegenwoordigers te krijgen in Australië, Singapore, Brits-Indië en Thailand – dat was nu weer voor de Nederlandse delegatie onaanvaardbaar. In het akkoord van Linggadjati had Nederland de Republiek *de facto* erkend – dat leidde er toe dat zij eveneens *de facto* erkend werd door de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Australië, China, Egypte, Syrië en Iran. Egypte ging evenwel verder. De Republiek had in Hongkong enkele oude Amerikaanse *Dakota's* en *Catalina*-vliegboten kunnen kopen – een van die vliegboten had Agoes Salim, nu minister van buitenlandse zaken van de Republiek, naar Cairo gebracht en deze wist daar te bereiken dat tussen Egypte en de Republiek een vriendschapsverdrag zou worden gesloten en dat Egypte bij die gelegenheid de Republiek ook *de jure* zou erkennen. Radio Djokjakarta berichtte op 11 juni dat dat verdrag gesloten en die erkenning *de jure* een feit was. Dat liet slechts de conclusie toe dat de Republiek, geheel vooruitlopend op de vorming van de Verenigde Staten van Indonesië, zich nu reeds als een onafhankelijke en soevereine staat beschouwde.

Indonesische maatregelen in het militaire vlak wezen in dezelfde richting. De *pemoeda*-groepen hadden binnen de strijdkrachten van de Republiek een, zoals bleek, onafhankelijke positie gehad – zij maakten niet deel uit van het geregelde leger van de Republiek, de *Tentara Republik*

¹ In Bandoeng waren na de Japanse capitulatie verscheidene Indonesische bestuursambtenaren met het Nederlandse gouvernement gaan samenwerken maar eind april '47 rapporteerde de resident dat hun stemming 'de laatste tijd helaas beneden nul' was. Een van die Indonesiërs had gezegd: 'Ik zie de gehele tragedie voor mijn ogen ontwikkelen. Indonesiërs die loyaal met u zijn gaan samenwerken, . . . (gaan) zich eindelijk realiseren, welke domheid en misdaad zij begingen tegenover hun gezin en tegenover zichzelf. Zij kunnen niet meer terug en er is voor hen geen hoop meer in de toekomst.' (rapport, 28 april 1947, van de resident te Bandoeng aan het algemeen hoofd van de tijdelijke bestuursdienst op Java, *NIB*, dl. VIII, p. 404 e.v.).